

Arrest

**nr. 345 820 van 28 april 2026
in de zaak X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN DER LINDEN
Steenweg op Antwerpen 48
2300 TURNHOUT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. LAUWERS loco advocaat N. VAN DER LINDEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 22 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 24 maart 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtu machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 13 juni 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“U verklaart een 20 jaar oude Afghaan te zijn, Pashtoun te zijn van etnische afkomst en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Barou, district Rodat, in de provincie Nangarhar. U woonde er

samen met uw vader, moeder, zussen en broer. U ging naar school tot de negende graad en ging een- of tweemaal naar de madrassa.

Ook hielp u uw vader in zijn beenhouwerij. Jullie hadden een contract met de lokale politie voor het leveren van vlees. Toen zij op een dag in de slagerij waren, vroegen ze of uw vader iemand kende die voor hen kan koken. Uw vader stelde u aan hen voor. U kan koken omdat u - als oudste zoon - uw moeder vaak hielp in de keuken. In de vierde of vijfde maand van 1398 (gregoriaanse kalender: juni – augustus 2020) kookte u een eerste maal voor hen. Gedurende deze periode kampte de lokale politie met personeelstekort in het checkpoint en hield u – opgeteld – gedurende 20 nachten de wacht. Uw taak bestond uit het wekken van anderen als er iets gebeurde.

Voor zonsopgang op een vrijdag in de tiende maand, 1398 (gregoriaanse kalender: december – januari 2020) wandelde u met vee richting de slagerij toen er plots een koe ontsnapte. Toen de koe stopte om te grazen, merkte u een bom op: een geelkleurige bidon die met draden verbonden was aan een gsm. U ging naar uw vader en vertelde hem alles. Diezelfde dag, rond 9 of 10 uur kwam de commandant een bestelling vlees ophalen. Uw vader vertelde hem over de bom. De commandant vroeg u om met hem mee te gaan en te tonen waar de bom lag. De commandant versperde de weg en contacteerde het districtshuis. Rond 2 uur in de namiddag kwamen de mensen van het districtshuis aan die de bom lieten ontploffen.

Anderhalve maand na het ontmantelen van de bom kwam de taliban naar uw huis. Ze spraken uw vader aan en vroegen waar u was. Uw vader loog en zei dat u niet thuis was. Ze gaven uw vader twee keuzes: u moest zichzelf presenteren voor de rechtbank van de taliban of u moest gif mengen in het vlees voor de lokale politie. U besloot te stoppen met uw werk als kok. In de twaalfde maand (gregoriaanse kalender: februari – maart 2020) ontving u een dreigbrief (datum: 6/7/1441 – gregoriaanse kalender: 1 maart 2020) van de taliban waarin stond dat u zich moest melden voor hun rechtbank. Na het ontvangen van deze brief vluchtte u de dag nadien naar uw oom. 13 dagen later kwam er een tweede dreigbrief (datum: 20/07/1441 – gregoriaanse kalender: 15 maart 2020), waarna u het land 2 of 3 dagen later verliet.

U verliet Afghanistan op 28 of 29/12/1398 (gregoriaanse kalender: 18 of 19 maart 2020). U reisde 17 of 18 maanden richting België. Tijdens uw reis werden uw vingerafdrukken genomen in Bulgarije (23 juli 2021) en Roemenië (21 september 2021). U kwam in België aan op 20 oktober 2021 en diende de dag nadien een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Aangekomen in Turkije vernam u dat uw vader vermist is.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten voor: de taskara van u en uw vader, twee dreigbrieven, een kaart ter staving van uw job als kok, de vergunning van de winkel en de enveloppes waarin alle documenten naar u opgestuurd werden. Ook legt u 7 foto's van u in een politieuniform neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 23 november 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Bovendien blijkt uit gegevens van Roemenië dat u ook daar een andere leeftijd verklaarde, waardoor u de geboortedatum 1 januari 2005 werd toegekend (beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten). Dit in tegenstelling tot uw eigen verklaarde geboortedatum in België, namelijk 31

oktober 2004 (verklaring DVZ - vraag 4). U geconfronteerd met deze bevinding, stelt u simpelweg dit nooit zo verklaard te hebben: u zou uw correcte leeftijd verklaard hebben en het zou foutief neergeschreven zijn (CGVS p. 4). Echter betreft deze verklaring een blote bewering. Verder maakt Roemenië deel uit van de Europese Unie waardoor vertrouwd kan worden op hun kwalitatief en integer werk.

Ter staving van uw leeftijd legt u uw originele taskara - een Afghaans identiteitsdocument - voor. Hierover moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Er kan omwille van onderstaande redenen echter geen geloof gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Wat de ontdekking van de bom betreft, is het een bijzonder toevallige gebeurtenis dat uw koe ontsnapt om te grazen in de nabijheid van een bom die u vervolgens opmerkt, wat uw geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Een eerste gebeurtenis die voortvloeit uit uw ontdekking betreft een mondelinge bedreiging van de taliban. De taliban kwam langs bij uw huis en sprak uw vader aan om te vragen waar u was. Ze namen genoegen met het antwoord dat u niet thuis was en deden geen poging de woning te betreden (CGVS p. 13). Gezien de reputatie van de taliban en het feit dat u stelt dat ze naar u op zoek waren (CGVS p. 13), is het geheel ongeloofwaardig dat de taliban geen poging deed om uw huis te doorzoeken en het antwoord van uw vader gewoonweg voor waar aannam.

Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over wat er op dat moment precies gezegd werd. Zo stelt u enerzijds dat de taliban louter naar uw huis kwam om te vragen waar u was. "Ze zeiden niets extra". (CGVS p. 7). Echter verklaart u later dat ze u – via uw vader – op dat moment twee keuzes gaven: u moest zich melden voor hun rechtbank, of u moest gif mengen in het vlees dat voor de lokale politie bestemd was (CGVS p. 14).

Bovendien wordt uw vrees ondermijnd daar u niemand – noch de overheid, noch de dorpsouderen – inlichtte over de bedreiging en brieven die u ontvangen heeft (CGVS p. 15). Het is niet onredelijk te veronderstellen dat u bescherming tracht in te roepen, maar u stelt het probleem niet erger te willen maken (CGVS p. 15). Echter verklaart u dat de overheid op dat moment aan de macht was (CGVS p. 5). Én bovendien verklaart u connecties te hebben met de lokale politie (CGVS p. 7) – die reeds op de hoogte was van de oorzaak van uw problemen -, waardoor u op hun bescherming zou kunnen rekenen.

Het feit dat uw familie momenteel nog steeds op dezelfde locatie als voor uw vertrek woont (CGVS p. 4), ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. U stelt dat alles goed gaat met uw familie. Gepolst naar de situatie waarin uw broer zich momenteel bevindt, stelt u dat de taliban hem met rust laat wegens zijn jonge leeftijd. Uw broer is echter 13-14 jaar, wat geen dermate jonge leeftijd is (CGVS p. 16). Overigens werd u bij uw intakegesprek als minderjarige gevraagd naar de verblijfplaats van uw familieleden stelt u dat uw vader verblijft in Baru Rodat, Nangarhar (Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling p. 2). Echter was u op dat moment reeds op de hoogte van de verdwijning van uw vader, daar u dat nieuws in Turkije vernam (CGVS p. 16). Het feit dat u zijn verdwijning niet vermeldde toen er naar de verblijfplaats van uw vader gevraagd werd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder stelt u als kok gewerkt te hebben voor de lokale politie en hen gedurende 20 nachten geassisteerd te hebben bij het houden van de wacht (CGVS p. 9-11). Omwille van volgende redenen kan er geen geloof gehecht worden aan beide taken die u beweert voor de lokale politie verricht te hebben:

Allereerst haalt u beide opdrachten voor de lokale politie niet aan bij de DVZ, waar u met betrekking tot uw activiteiten enkel verklaart dat u student was, uw vader hielp in de slagerij en dat jullie een contract hadden met de lokale politie voor de verkoop van vlees (Vragenlijst CGVS, vraag 5 en Verklaring DVZ, vraag 12). U stelt dat ze uw werk als kok vergeten noteren zijn (CGVS p. 3). Uw verklaring – die overigens aan u voorgelezen werd – werd door u ondertekend ter goedkeuring. Bovendien kan erop vertrouwd worden dat de medewerkers bij de DVZ kwalitatief werk leveren en dermate belangrijke gegevens niet zomaar vergeten te noteren. Bovendien haalt u enkel aan dat uw werk als kok niet genoteerd werd en vermeldt u niets over uw assistentie tijdens de nachtelijke wacht.

Verder maakt uw advocaat na het persoonlijk onderhoud enkele opmerkingen over waarvan een de periode die u werkte als kok corrigeert. Waar u tijdens het persoonlijk onderhoud stelt gedurende 5 maanden als kok te werken (CGVS p. 10), namelijk van de vierde tot de negende maand van 1398 (CGVS p. 11), corrigeert u deze periode en beweert u van de vierde tot de elfde maand van 1398 maand gewerkt te hebben (correctie notities p. 11). Zo zou u plots 7 maanden als kok gewerkt hebben. U past uw eerdere verklaring, namelijk dat u 5 maanden als kok werkte, niet aan waardoor uw correctie een tegenstrijdigheid met uw eerdere verklaringen vormt. Dit ondergraaft uw algehele geloofwaardigheid.

De badge – waarvan u zelf stelt dat deze kaart aantoont dat u kookte voor de lokale agenten (CGVS p. 6) – ondersteunt uw verklaringen echter niet. Uit de vertaling van de badge blijkt op geen enkele manier dat u als kok werkte, waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen hieromtrent. De badge betreft een identiteitsbadge als lid van de volksopstand in het district Rodat (zie vertaling). U verklaart echter op geen enkel moment deelgenomen te hebben aan een volksopstand en u kadert uw activiteiten als kok en occasionele bewaker bij de lokale politie ook niet als dusdanig. Dat u de inhoud van de door u neergelegde badge niet correct weergeeft terwijl u wel tot de negende klas naar school bent geweest (CGVS, p. 4) en dus geletterd bent ondermijnt de geloofwaardigheid van het document in kwestie. Het CGVS herhaalt tevens dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief is.

U tracht uw nachtelijke hulp in het checkpoint te staven door het voorleggen van 7 foto's van u in een politieuniform. Hierover benadrukt het CGVS graag dat aan privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Zeker gezien u verklaart dat alle foto's op eenzelfde dag getrokken werden door een vriend die bij de lokale politie werkt en u dus gemakkelijk van een uniform kan voorzien (CGVS p. 7).

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw vermeende activiteiten voor de lokale politie kan er niet geconcludeerd worden dat u een daaraan verbonden beschermingsnood zou hebben.

Uw nood aan internationale bescherming wordt overigens ook ondermijnd door uw selectiviteit in het Europese land dat uw verzoek mocht behandelen. U verklaart dat uw vingerafdrukken genomen werden in Roemenië en Bulgarije (CGVS p. 8). U stelt echter ook dat u in voorgenoemde landen nooit een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS p. 8). Uw EUODAC-hit bewijst het tegendeel: uw vingerafdrukken werden genomen in kader van een verzoek om internationale bescherming. Dat u deze landen heeft verlaten zonder het antwoord op uw verzoek om internationale bescherming af te wachten, ondermijnt volledig de oprechtheid van uw nood. Uw selectiviteit blijkt ook uit het feit dat u in België een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten kreeg gezien in het kader van de Dublinakkoorden Bulgarije verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek.

U gaf hier echter geen gevolg aan, wat de nodige vragen doet rijzen bij uw dringende nood aan bescherming.

Naast de eerder besproken documenten bracht u twee originele dreigbrieven van de taliban mee. Gezien deze Afghaanse documenten betreffen die gemakkelijk vervalst kunnen worden (zie supra), is de bewijswaarde van deze documenten uiterst gering. Verder legt u ook de taskara van uw vader en de vergunning van de winkel voor. Deze documenten dragen niet bij ter staving van uw beweerdde problemen.

Naast de eerder besproken opmerking van uw advocaat op de notities van het persoonlijk onderhoud werden er nog twee andere opmerkingen overgemaakt. Deze betreffen louter een correctie van de schrijfwijze van twee woorden waardoor deze niet in staat zijn de beoordeling van het CGVS te wijzigen.

Aldus heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerdde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kan u evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hadden met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername

heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

U stelt Afghanistan verlaten te hebben op minderjarige leeftijd. Echter blijkt uit uw leeftijdsonderzoek dat u de leeftijd van 18 jaar reeds bereikt had. Er kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u van uw 7 tot 16 of 16,5 jaar naar school te zijn geweest (CGVS p. 4). Ook heeft u eenmaal per maand, soms twee maanden contact met uw familie (CGVS p. 5). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. ”

2. Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 25 februari 2026 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
3. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
4. EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
5. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA « COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments », 2 februari 2024;
12. EUAA, “ Afghanistan Country Focus”, november 2024;
13. EUAA, “ Afghanistan Country Focus”, januari 2026.

Ter terechtzitting op 4 maart 2026 maakt verzoeker de Raad een aanvullende nota over met volgende stukken:

- kopie van verblijfstitel en verklaring van dhr. M.S.;
- huurovereenkomst van 1 december 2025;
- arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur met ingang van 1 mei 2024;
- certificaat bestuurder elektrische transpallet veiligheid geldig tot 31 mei 2029;
- aanbevelingsbrief van collega dhr. F.S. van 2 december 2024;
- aanbevelingsbrief van collega dhr. M.M. van 16 november 2024;
- aanbevelingsbrief van collega dhr. S.A. van 7 augustus 2024;
- aanbevelingsbrief van collega dhr. N.K. van 7 augustus 2024;
- tewerkstellingsattest van 22 november 2024;
- aanbevelingsbrief van collega dhr. A.A. van 26 februari 2026;
- aanbevelingsbrief werkgever van 24 januari 2025.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er is wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

6.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “*de appreciatiebevoegdheid*”.

Wat betreft de vluchtelingenstatus gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing met name dat hij gelogen zou hebben over zijn leeftijd waardoor er geen geloof wordt gehecht aan zijn asielaanvraag. Hij meent dat de CGVS ten onrechte hem niet het voordeel van de twijfel heeft toegekend. Verzoeker vreest met ‘met rede’ vervolgd te worden.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar het rapport EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022.

6.2 Onderzoek van het beroep

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

6.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat: verzoeker vreest vervolgd te worden omdat hij een bom van de taliban had ontdekt en omdat hij gewerkt heeft voor de lokale politie.

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."*

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

6.3.1. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker te erkennen als vluchteling en baseert hij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- de CGVS hecht geen geloof aan de manier waarop hij de bom had ontdekt, met name na de bijzonder toevallige gebeurtenis dat zijn koe ontsnapt was om te grazen in de nabijheid van een bom;
- de taliban kwam vervolgens bij hem thuis op zoek naar verzoeker zonder evenwel een poging te doen om zijn huis te doorzoeken;
- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over wat de taliban precies zeiden;
- verzoeker lichtte niemand in over de bedreigingen en brieven terwijl op dat moment de overheid aan de macht was en verzoeker verklaarde connecties te hebben bij de lokale politie;
- verzoekers familie woont nog steeds op dezelfde locatie en het gaat goed met zijn familie. Ook zijn broer die 13-14 jaar is wordt met rust gelaten door de taliban;
- verzoeker verklaarde tijdens zijn intakegesprek als minderjarige dat zijn vader verblijft in Baru Rodat terwijl hij op dat moment reeds wist dat zijn vader verdwenen zou zijn;
- verzoeker meldde op de DVZ niet dat hij als kok zou gewerkt hebben voor de lokale politie, evenmin als dat hij gedurende 20 nachten geassisteerd had bij het houden van de wacht;

- verzoeker verklaarde gedurende vijf maanden als kok gewerkt te hebben echter corrigeerde verzoeker later de periode van zijn tewerkstelling waardoor hij plots zeven maanden zou hebben gewerkt als kok;
- uit de voorgelegde badge blijkt niet dat verzoeker als kok zou hebben gewerkt;
- de voorgelegde foto's in politie-uniform vormen geen enkele bewijswaarde, te meer nu ze allen op dezelfde dag zijn genomen;
- verzoeker had reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend in Roemenië en Bulgarije doch heeft het antwoord van zijn verzoek niet afgewacht;
- de voorgelegde originele dreigbrieven van de taliban hebben slechts een uiterst geringe bewijswaarde aangezien ze gemakkelijk vervalst kunnen worden.

6.3.2. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals infra blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat hij in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielerelaas te herstellen.

Vooreerst merkt verzoeker op dat de CGVS vooringenomen was door geen geloof te hechten aan zijn geboortedatum en hem vervolgens als een leugenaar te beschouwen. Het feit dat in Roemenië een andere geboortedatum is genoteerd kan te wijten zijn aan een fout. Verzoeker heeft een originele taskara bijgebracht en de betrouwbaarheid van de medische leeftijdtest wordt in de rechtspraak en rechtsleer in twijfel getrokken. Verzoeker meent dat hij voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. De CGVS meent, zonder concreet bewijs, dat alle documenten vals zijn of geënceneerd. Ook het feit dat verzoeker niet alles heeft verteld op de DVZ betekent niet dat de latere verklaringen niet geloofwaardig zijn. Verzoeker merkt op dat het niet is omdat iets weinig plausibel of toevallig lijkt het daarom niet echt gebeurd zou zijn.

Waar verzoeker stelt dat de CGVS vooringenomen was, zich vragen stelt over de betrouwbaarheid van een medische leeftijdtest en zijn originele taskara heeft voorgelegd, weerlegt hij niet de vaststelling dat verzoeker bij zijn aanmelding op 22 oktober 2021 aangaf op dat ogenblik slechts 17 jaar te zijn. Op basis van het medisch onderzoek werd evenwel vastgesteld dat hij ouder is dan 18 jaar, met name 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Bovendien blijkt dat verzoeker in het kader van zijn VIB in Roemenië geregistreerd werd met een geboortedatum van 1 januari 2005 terwijl verzoeker op de DVZ 31 oktober 2004 als geboortedatum opgaf. Dat er in Roemenië 'misschien' een fout is gebeurd bij het noteren van zijn geboortedatum is een verklaring die beperkt blijft tot een loutere bewering.

Er dient te worden benadrukt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, "*Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij, Kennisgeving van onze beslissing*"). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Waar verzoeker verwijst naar zijn taskara merkt de CGVS op dat uit informatie, -waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier-, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling kan worden verkregen. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Hierdoor is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief.

Hoewel verzoeker de waarachtigheid van zijn verklaringen over zijn leeftijd benadrukt, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers leeftijd na medisch onderzoek (minstens) twee jaar verschilt met de leeftijd zoals hij die verklaarde voor de Belgische asielinstanties. Bijgevolg kon verweerder terecht vaststellen dat verzoeker getracht heeft zich onterecht als minderjarige voor te doen en de Belgische asielinstanties te misleiden. De voorstaande vaststellingen inzake verzoekers misleidende verklaringen over zijn leeftijd maken bijgevolg een negatieve indicatie uit voor wat betreft verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent te voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Zo legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over wat de taliban precies zeiden toen ze naar zijn huis kwamen om te vragen waar hij was (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 14). Zo verklaart verzoeker dat hij als kok voor de lokale politie heeft gewerkt en de lokale politie gedurende 20 nachten assisteerde bij het houden van de wacht (gehoorverslag CGVS, p. 9-11). Voormeld gegeven is een

essentieel element in het asielrelaas van verzoeker doch verzoeker heeft nagelaten voormeld gegeven te vermelden tijdens zijn eerste interview op de DVZ. Daarentegen vermeldde verzoeker dat hij student was, zijn vader hielp in de slagerij en zij een contract hadden met de lokale politie voor de verkoop van vlees (vragenlijst CGVS, vraag 5 en verklaring DVZ, vraag 12). Er mag van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo spontaan en zo gedetailleerd mogelijk de elementen uiteenzet die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de periode dat hij als kok werkte, met name vijf maanden, dan wel zeven maanden (gehoorverslag CGVS, p. 11 en correctie notities, p. 11). Bovendien verklaarde verzoeker dat de badge aantoont dat hij kookte voor de lokale agenten (gehoorverslag CGVS, p. 6) doch uit de vertaling van de badge blijkt op geen enkele manier dat verzoeker als kok werkte (vertaling toegevoegd aan het administratief dossier). De badge betreft een identiteitsbadge als lid van de volksopstand in het district Rodat terwijl verzoeker niet verklaarde te hebben deelgenomen aan een volksopstand (gehoorverslag CGVS, p. 4). Verzoeker legt ter terechtzitting een verklaring voor van dhr. M.S. van 2 maart 2026 waarbij deze verklaart dat verzoeker actief was bij de lokale volksopstand onder het bevel van commandant Fereydoon en de functie vervulde van kok. Dhr. M.S. verklaart dat hij in die periode districtsbestuurder was van het district Kot. Voormelde verklaring doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat verzoeker niets vermeldde over de volksopstand voor de asielinstanties en dat uit de badge niet kan worden afgeleid dat verzoeker als kok actief was.

De Raad besluit dat verzoeker geen ernstig verweer aanvoert ter weerlegging van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De terecht en pertinente motieven waarop de CGVS zich steunt om te besluiten tot het ongelooftwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas blijven dan ook onverminderd overeind.

Gelet op de terecht en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoeker op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de CGVS bij in haar conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Ter terechtzitting legt verzoeker een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, een tewerkstellingsattest, een certificaat bestuurder elektrische transpallet veiligheid, een huurovereenkomst en vier aanbevelingsbrieven van zijn werkgever/collega's voor. Hij verklaart ter terechtzitting dat hij nog contact heeft met zijn familie en hen geld opstuurt. Zijn vader is nog steeds vermist.

Bepaalde individuele elementen, zoals de leeftijd van de betrokkene, de duur van zijn verblijf in het Westen, zijn gedragingen en profiel, zijn van belang om het eventuele risico op vervolging te beoordelen. Zoals gebleken is uit de beoordeling van verzoekers asielrelaas, kan geen enkel geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas, met name dat hij wordt vervolgd door de taliban omdat hij een bom ontdekte en omdat hij werkte voor de lokale politie. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij zou behoren tot een risicogroep die in geval van terugkeer naar Afghanistan onder de negatieve aandacht zou komen van de taliban.

Verzoeker is thans 28 jaar (gehoorverslag CGVS, p. 5). Hij is vertrokken uit Afghanistan in mei of juni 2021 (gehoorverslag CGVS, p. 9) en was bijgevolg ongeveer 23 jaar oud. Hij heeft tot zijn vertrek in Jalalabad gewoond in de provincie Nagarhar (gehoorverslag CGVS p. 4). Hij woonde in het ouderlijke huis, samen met zijn vader, zonen van zijn paternale oom en de vrouwen van de familie (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verzoeker is naar de universiteit Rokhan medical institute gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verzoeker heeft aldus zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht. Ondertussen verblijft verzoeker 2,5 jaar in België, maar deze duur weegt geenszins op tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Waar verzoeker een aanbevelingsbrief van zijn werkgever bijbrengt in verband met zijn werk in België merkt de Raad op dat uit verzoekers actieve deelname aan het maatschappelijke leven in België niet kan worden afgeleid dat zijn eventuele westerse gedragingen elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier tewerkgesteld is, is uitermate lovenswaardig, maar houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. Ook het feit dat verzoeker uitstekend Engels begrijpt en kan spreken en Nederlandse taallessen volgt heeft niet tot gevolg dat hij dermate 'westerd' zou zijn dat hij niet meer kan terugkeren naar Afghanistan. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn familie in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verzoeker heeft zijn ganse jeugd in Afghanistan doorgebracht en uit niets blijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en

waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. Hij toont immers niet aan dat hij een opvallend profiel zou hebben of uitgesproken 'westerse' kenmerken vertoont. Verzoeker kan op basis van zijn eventuele voorgehouden 'gepercipieerde' verwestering niet als vluchteling worden erkend.

6.3.5. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet wordt aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de eventuele vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6.3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.4.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
"§ 1. *De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*
§ 2. *Ernstige schade bestaat uit :*
a) *doodstraf of executie; of,*
b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een 'reëel risico' loopt. Het begrip 'reëel risico' wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip 'ernstige schade' door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.4.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.4.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18

december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie. Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid.

Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: *“Country focus”*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort.

Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: *“Country focus”*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste

terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: “Country focus”, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: “Country focus”, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP.

Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich

doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente Country Focus van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de de facto-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de de facto-veiligheidsstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de de facto-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van deze aanvallen. ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen.

ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (Tehreek-e-Taliban (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p.

71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan - Country Focus” van januari 2026 nog steeds actueel.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Besluit

7.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM en/of van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de CGVS onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

7.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de CGVS.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN